

# РЕШЕНИЕ

№ 2111

гр. София, 25.06.2010 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2010 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова**

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов**

**Деница Митрова**

при участието на секретаря Миладинова и при участието на прокурора Малинова, като разгледа дело номер **2644** по описа за **2010** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.**

С решение от 12. 10. 2009 г. по НАХД № 3525 / 2009 г., С районен съд, НК, 17 състав е отменил наказателно постановление (НП) № 389 / 05. 03. 2009 г., издадено от директор на Управление „Пътни такси и разрешителни” на Национална А. „П. И.”, с което на основание чл. 54, ал.1 от Закона за пътищата (ЗП), на „В. – И.” О., е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.”а” от ЗП.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от А. „П. инфраструктура”, в която се моли същото да бъде отменено като неправилно. Счита, че АУАН е редовно връчен на шофьора, който е могъл да направи в тридневен срок своите възражения., Твърди че „нарушението е съществено”. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено оспореното решение.

В съдебно заседание касатора, не се явява и не се представлява.

Ответникът „В. – И.” О., не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

**Административен съд С. – град**, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал.

1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Р, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правните констатации на първоинстанционния съд.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че при извършена проверка на 09.02.2009 г. на Околовръстен път, между разклона за кв. Кремиковци и „Ботевградско шосе, „В. – И.” О., е извършил нарушение на чл.6 от Наредба № 11 от 3 юли 2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, като товарен автомобил с ДК № РВ 0231 ВМ /4 ос, самосвал/, собственост на „КОМ-ТРАК” О., при допустимо общо тегло 32 000 кг., е с тегло 36 180 кг., установено въз основа на експедиционна бележка № \*/\* / 09.02.2009 г.

На същата дата бил съставен АУАН, връчен срещу подпис на шофьор на автомобила, в който деянието е квалифицирано като нарушение по чл.2б, ал.2, т.1, б. „А” от Закона за пътищата.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на така съставения АУАН, е издадено и обжалваното НП № 389 / 05.03.2009 г., от директора на Управление „Пътни такси и разрешителни” на Национална А. „П. И.”.

При тази фактическа обстановка, която не се оспорва от страните, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Съгласно чл.11 от Наредба № 11 отговорност за движението и съпровождането на извънгабаритните ППС носят лицата, които извършват превозите.

В случая, правилно е констатирано от страна на районния съд, че в НП не е посочено въз основа на какви доказателства е прието, че шофьора Мицов е свързан с наказаното лице „В.-И.” О., при положение че товарния автомобил е собственост на друго юридическо лице, а именно - „КОМ-ТРАК” О.. Наличието на кантарна бележка, не е достатъчно доказателство, че извършител на нарушението е именно „В.-И.” О., при положение че в същата, това юридическо лице е посочен само като „клиент”. Следва да се отбележи, че в кантарната бележка се сочи, че е за кола № РВ 0231 ВМ, докато в АУАН и в НП е посочен № РВ 0231 ВМ, поради което съдът счита че няма достатъчно доказателства, че става въпрос за един и същи автомобил, предвид разликата в последните букви от регистрационния номер.

Освен това, проверката, извършена на 09.02.2009 г. от контролни органи на Управление „Пътни такси и разрешителни” (УПТР), е направена в присъствието на водача на автомобила Б М, заемащ длъжност „шофьор”. Същият неправилно е посочен в АУАН № 351 от 09.02.2009 г. като „представител” на дружеството, респ. на него е връчен акта съобразно чл.43, ал.1 ЗАНН. Същевременно в акта не е отбелязано Мицов да е представил пълномощно пред контролните органи, което да го легитимира като представител на юридическото лице „В.-И.” О.. Такива доказателства не са представени както в хода на производството пред АНО, така и в хода на

съдебното производство пред СРС. Действително съгласно чл.54, ал.3 от ЗП работодателят е отговорен солидарно с работника или служителя за причинените от тях щети. Тази разпоредба обаче няма отношение към административните наказания, установяването и санкционирането на които съобразно чл.56, ал.1 ЗП се извършва по реда на ЗАНН. Съществува очевидна разлика между физическото лице – водач на автомобила Мицов и юридическото лице, на което е наложено наказание - „В.-И.” О..

Нормата на чл.40, ал.1 ЗАНН задължава актосъставителя да състави АУАН в присъствието на нарушителя, който има право да даде обяснения и възражения (чл.42, т.8 ЗАНН). Актът се предявява на нарушителя, за да се запознае със съдържанието му и го подпише – чл.43, ал.1 ЗАНН. Спазването на посочените процесуални норми гарантира защитата на нарушителя, който има право да разбере, в какво административно нарушение е уличен. АУАН поставя началото на административно наказателното производство (чл.36, ал.1 ЗАНН) и неслучайно занокът е поставил изисквания към съдържанието и задължителните му реквизити (чл.42 ЗАНН). АУАН задължително следва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, както и законните разпоредби, които са нарушени (чл.42, т.4 и т.5 ЗАНН). Видно от съдържанието на АУАН № 351 от 09.02.2009г., в същия е посочено, че е нарушена Наредба № 11 на МРРБ и чл. 126, ал. 2, т. 1, буква „А” от ЗП. В Закона за пътищата чл. 126 няма, а и освен това едва в издаденото НП се сочи разпоредбата на чл. 6 от Наредба № 11 за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства. Посочената за нарушена законова разпоредба е без уточнение, дали се касае за алинея или точка на разпоредбата. Съгласно чл.26, ал.2, т.1, б.”а” от ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства. От фактическа страна е посочено, че съгласно чл.6 от Наредба № 11/2001 г. (разпоредбата има четири алинеи) за автомобила с четири оси с две управляеми е допустимо общо тегло от 32 000 кг., а същият е с установено тегло от 36180 кг. Наредба № 11/2001 г. на МРРБ урежда допустимите размери, маса и натоварване на ос на категориите пътни превозни средства, както и условията и редът за движение на извънгабаритни и тежки ППС по пътищата, отворени за обществено ползване. Допустимата максимална маса на ППС за движение по пътищата е уредена в нормата на чл.6 от Наредба № 11 съобразно различни критерии. В АУАН е посочено, че ППС е с 4 оси – самосвал, но без посочване на управляемите оси, поради което изискването за допустима максимална маса за движение по пътищата е посочено в чл.6, ал.1, т.6, б.”в” от Наредба № 11. Същата норма, която установява изискване за допустима максимална маса, не е посочена в АУАН. Касационната инстанция приема, че актът не съдържа и посочване на нарушената законова норма, доколкото са посочени цифри и букви, без конкретизиране на точната разпоредба от Закона за пътищата, още повече, че фактическото описание на нарушение *не съответства* на разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б.”а” ЗП, а в конкретния случай дори същата не е посочена правилно, тъй като е изписано чл. 126 от ЗП. Съдът приема, че с това е допуснато особено съществено нарушение на процесуалните правила при образуване на административно наказателното производство, което е довело до накърняване правото

на защита на касатора. Той е бил лишен от възможността да разбере конкретно какво нарушение се твърди, че е извършил, както и да се защитава пълноценно по него. Нарушението се състои, както в липсата на описание на нарушението и на посочена нарушена законова норма (чл.42, т.4 и т.5 ЗАНН), така и в съставянето на АУАН в отсъствието на представител на нарушителя в нарушение на разпоредбите на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 ЗАНН, без да са налице процесуалните изисквания за съставяне на акта в отсъствие на нарушителя.

При тази фактическа обстановка, която не се оспорва от страните, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че при съставянето на АУМН и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С. - град - II касационен състав

### **РЕШИ:**

**ОСТАВЯ В СИЛА** решението от 12. 10. 2009 г. по НАХД № 3525 / 2009 г. на С районен съд - Наказателна колегия, 17 състав.

**РЕШЕНИЕТО** е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:  
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.